

А на по-далеко той не вижда;
Онзи вижда онова що на далеко лежи
А сами-тѣ си крака не вижда.

Тозъ знай само какво му глава пати
За другото нито иска на знай
Онзи иска всичко да знай;
Пжкъ за себе си нито глава клати.

Изъ едно дѣвическо училище.

даскалицата Пѣна отъ Т.
училище, коя-то много са
бояше отъ шарка-та, па
не само за себе си, ами
и за ученички-тѣ си, кои-
то въ такъвъ случай би-
ха останали у дома си,
помолила момиченца-та
си, щомъ са разболѣй

нѣкой у тѣхъ да ѝ обадятъ; ако ли болестъ-та би би-
ла да прихваща, по-добрѣ да оставатъ у дома си и да
не дохождатъ на школа-та. На другия день иде едно
малко момиченце засмѣло са до ушички и подскачало
изъ училище-то, изважда си прѣстинцито изъ устица-та и
извиква: „любезна ми даскалице! Маминка са разболѣ!
азъ имамъ сега едно малко братче, ама бако ми рѣче,
че болестъ-та не била да прихваща.“